

**Posudek bakalářské práce Jarmily Raisové:
Farní sbor Českobratrské církve evangelické jako společenství
služby a lásky**

V devíti kapitolách své práce reflektuje diplomandka své zkušenosti ze služby sborové sestry; první polovinu práce (kap. 1-4) však věnuje výkladu obecnému: o ČCE, jejím vzniku, pravidlech, zřízení a poslání a o farním sboru, členství, správě, úlohách faráře a sborové sestry. Teprve v kap. 5-8 (resp. 9) představuje konkrétní sbor v Praze na Vinohradech; těžiško těchto výkladů je jednak v aktivitách křesťanské služby ve sboru (v tom i sborové sestry), jednak v problému konfliktů a jejich překonávání. Výklad ústí do úvahy o večeři Páně jako místa smíření.

Ve třech přílohách uvádí: Fotografii průčelní stěny ve vinohradském kostele, preambuli Církevního zřízení ČCE a Řád diakonické služby v ČCE. Seznam literatury uvádí 12 položek různé provenience.

Že diplomandka vidí sbor jako společenství „služby a lásky“, je při zaměření její práce logické. Stranou její pozornosti zůstala úvaha o tom, zda a jak ke zrodu takového společenství působí zvěstování evangelia, sdílená víra, biblické vzdělávání. Poněkud se snaží tento aspekt zachytit v kapitole o večeři Páně jako smíření; ale zde by bylo třeba úvahu prohloubit; večeře Páně není jen jakousi lučavkou, v níž se rozpouštějí vzájemné nevraživosti mezi členy sboru, je to slavnost Kristova daru společně přijímaného. Správně ovšem Raisová připomíná, že chléb a víno, stvořené věci, zakládají ochotu ke službě „in materialibus“.

Pozornost, kterou diplomandka věnuje otázce konfliktů ve sboru a ilustruje třemi konkrétními příklady ze svého prostředí, je sympatická; opírá se zde převážně o práce J. Křivohlavého. Ovšem i zde by bylo třeba jít za řešení konfliktů „spoluprací“ (s.34) a uvážit, zda v křesťanském společenství není hlubším základem překonání konfliktů smíření jako přijatý dar Kristův.

Práce neobsahuje tvrzení vysloveně chybná; výjimkou je tvrzení, že „v reformační době se tento akt /křest/ konal ponořením do vody“ (s. 11). Problematické je tvrzení, že spory ve sboru korintském by mohly být „zárodkem pozdějšího rozkolu církve roku 1054“ (s. 31) anebo že v 1Tm 5 „máme zprávu o komunitách vdov“ (s. 25). Přinejmenším na dvou místech bychom si přáli doplnění kusého údaje: ve výčtu ekumenických aktivit vinohradského sboru (s. 12) chybí účast na lednových týdnech modliteb za jednotu (a ekumenická biblická hodina); v oddílu o úloze sborové sestry v církvi (s. 17) by bylo vhodné zmínit i nový fenomén „pastoračních pracovníků/pracovnic“.

Práce je psána se sympatickým osobním zaujetím zejména pro společenstevní a sociální rozměr sborové práce. Více než s literaturou diplomandka pracuje s konkrétními údaji z živé praxe. Diplomová práce má i jeden pozoruhodný, málokdy zastoupený rys: Je hojně prostoupena odvolávkami na výroky Písma. Jsou to, pravda, většinou jakési aluze bez exegetického vhledu (což u bakalářské práce neočekáváme), nicméně svědčí o tom, že autorka se pohybuje v biblické kultuře zdárně.

Po stránce formální má práce potřebné náležitosti, graficky a ortograficky je zcela v pořádku.

Práci Jarmily Raisové doporučuji k obhajobě. Doporučuji, aby se při ní blíže vyslovila k odstavcům v tomto posudku uvedeným **půltučně** (zvěstování a svátosti jako základ a zdroj „společenství služby a lásky“. Obstojí-li diplomandka při obhajobě, navrhuji hodnocení **B**.

26. 6. 2010

Prof. ThDr Pavel Filipi